

ката, удари съ нея дѣтенцето, и извика му гржмогласно: „донеси топката.“ Момченцето заносва на дѣда Хаджия тая знаменита топка, па са вжрща назадъ плачишката, и духа на длановете си.

Хаджи Генчо е добръйше сжщество. Той не пропуска ни една свадба, ни единъ помень, а понѣкогашъ и самъ чете псалтирь за починалите; не пропуска той така сжщо ни едно кржщене, ни една пануда, ни единъ бабинъ-день. Ако нѣкой изъ Коприщенските чорбаджие дава зефетъ, или ако повика госте въ кжщата си, то безъ Хаджи Генча са не може,—Хаджи Генчо трѣба да е на челото. Въ времето на московските бойове съ турците, той ходилъ съ московците въ Влашко, купилъ тамъ двѣ брашовски голѣми бжклици и донесалъ ги въ Коприщица. И ето, когато нѣкому до трѣба голѣма бжклица, то той праща синътъ си у Хаджи Генчови да я поиска отъ дѣда Хаджия.